

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 4. vinotoka 1889.

List 40.

Obiskovanje najsvetejšega Zakramenta.

(Kon. c.)

O čudovita dobrota in ljubeznjivost našega Odrešenika, ki se ne brani, na našem tukajšnjem popotovanji naš tovariš biti, ki hoče neprenehoma pri nas biti v tej deželi pregnanstva, v tej solzni dolini! Verna in pobožna duša si zato v nesrečah in težavah tega življenja išče tolažbe pred vsem pri Jezusu v najsvetejšem Zakramentu, ker vé, da tam najbolj gotovo rešitev in pomoč najde, da od tam ne gre nobeden nepotolažen. Gotovo ni nič za nas bolj koristnega in boljšega, kakor da smo pogosto pred tabernakeljnom in Jezusa v najsvetejšem Zakramentu obiščemo. Saj najdобротljivejši in vsemogočni Jezus le zato noč in dan prebiva v sv. Hostiji, da bi nam pomagal, nas blagoslovil, nam v serce govoril, nam v prid obračal bogate zaklade odrešenja. Tukaj ima Gospod svojo zakladnico zmiraj odperto, da bi z njenimi nebeškimi darovi obogatil vsakega, ki po njih hrepeni.

V najsvetejšem Zakramentu je Jezusu taisti ljubeznjivi prijatelj grešnikov, taisti tolažnik žalostnih, taisti velikoserčni rešenik duš, kakor je bil za časa svojega bivanja na zemlji. Kakor nekdanj v Judeji, tako dela tudi tukaj brez prenehanja čudeže svoje moči in dobrotljivosti. Koliko jih je, ki so bili na duši bolni in so pred tabernakeljnom zdravje zopet dosegli, koliko dušno slepih je tam spregled zadobilo, koliko takih, ki so bili na duši mertvi, se je zopet po njegovi milosti pri sv. pokori oživilo! Še zmiraj kliče naš sladki Odrešenik z oltarja človeške otroke: „Pridite k meni vsi, ki ste obteženi in trudni; jaz vas bom poživil.“ (Mat. 11. 28.) Tukaj najde

vsaka rana svojega zdravnika, vsaka bolezen najboljše zdravilo, vsaka potreba dobro pomoč. Hitite toraj, kerščanske duše, k svojemu, v Zakramentu skritemu Bogu, zajemajte z veseljem vode rešitve iz studencev Odrešenikovih (Iz. 12, 3): „pokušajte in glejte, kako sladak je Gospod!“ (Ps. 33. 9).

2. Kaj pa delajo ljudje pred tabernakeljnom? Čudno vprašanje. Kaj dela otrok pri očetu ali materi, kaj prijatelj pri prijatelju? Pozdravijo in objamejo se, vsi se veselé snidenja, odpró si serca, in eden drugemu svoje vesele in žalostne reči pripovedujejo. Nič drugega ne dela ljubeča duša pred sedežem božjega Učenika. Sv. Avguštin pripoveduje, da je njegova mati, sv. Monika, imela navado vsaki dan dvakrat cerkev obiskati, nekaj, da bi besedo božjo slišala, nekaj, da bi Gospodu svoje prošnje izročila. Glej dve reči, ki bodele naredile obiskovanja presvetega Zakramenta čez vse koristna in tolažilna: poslušaj zvestó, kaj Jezus nam govori, potem govóri sam z Jezusom. Mi premalo poslušamo besedo božjo v sebi; mi mislimo, da moramo vse samo z molitvijo opraviti in preslišimo pri hrupu dragocene besede, katere Gospod tiho, pa za zbrano dušo zadosti glasno govori. Mi bi morali, potem ko bi prav gorečo vero nad prepričanjem, da je Bog pričujoč, obudili, v svojem notranjem tiho molčati. Med tihim začudenjem naj bi se vprašali vsaki: Kje sem? Kdo si ti, o moj Bog in Gospod, in kdo sem jaz? Potem bi imeli glas Božji zvestó poslušati, kakor je psalmist storil, ko je rekel: „Poslušal bom, kaj gospod Bog v meni govori.“ (Ps. 84, 9.)

Po sv. Obhajilu, ko božje Serce Jezusovo z našim srcem skupaj bije, govori navadno

Odrešenik najbolj razumljivo v našem notranjem: pa tudi pri obiskovanju sv. Zakramenta on nam rad svoj nebeški glas razodeva, če smo le pripravljene ga poslušati. O ko bi mogel kdo pripovedovati, kaj si ti, o Gospod, govoril svojim zvestim služabnikom in služabnicam, kedar so te prišli obiskat in so pred oltarjem, na katerem ti stanuješ, na kolena padli! Pač da, samota hiš Božjih, prijazna temota naših cerkev, od svita večne luči tako prijetno razsvitljevanih, to je kraj, kjer Jezus nam k srcu govori, kjer duši govori take besede, ki jo globoko presunejo, k dobremu nagnejo in nas čudovito tolažijo. Poslušajmo toraj glas Gospodov, poslušajmo, k čemu nas opominja, kaj od nas pričakuje, kaj na nas graja, kaj pa hvali.

Potem ko smo slišali, kaj Jezus v tabernakeljnu govori, je čas, da tudi mi k njemu govorimo. Pred vsem moramo skritega Boga počastiti, njegovo božje veličanstvo ponižno moliti in s priznanjem svoje lastne slabosti njegovo vsegamogočnost povelicevati. Častimo potem s serčnim kesanjem nad svojimi grehi njegovo svetost, obudim popolno zaupanje v Jezusovo vsegamogočnost in neskončno dobrotljivost, in darujem sami sebe z vsem, kar imam, naravnost Njemu.

Spisanih je nekaj knjižic, v katerem najdemo navod, kako da se zamoremo z Jezusom v najsvetejšem zakramentu pogovarjati: *) toda če gori ogenj svete ljubezni božje v naših dušah, potem serce samo vskipi in se razlija v pobožnih zdihljivih in molitvah, potem se veseli meso in serce v živem Bogu (Ps. 83, 2). Kako ponižno se vzdiguje potem naša molitev k Bogu za lastne potrebe, za one, ki so z nami v sorodstvu, da, za potrebe celega sveta. Prav kakor otroci potožimo potem ljubeznjivemu Odrešeniku svojo stisko, spoznajmo mu svojo revščino, slabost in nagnjenje k grehu, prosimo ga naravnost za razsvetljenje v svojih težavah in dvomih, omenimo mu prošnje sv. Cerkve: ob kratkem, govorimo ž njim, kakor prijatelj s prijateljem. In kje zamore biti molitev vspešnejša, kje hitreje uslišana, kakor pred sv. Rešnjim Telesom, kjer Bog samo zategadelj prebiva, da bi nas blagoslovil in med nas svoje dari delil.

Poživimo toraj svojo vero: bodimo večkrat pred šotorom nove zaveze, pred tabernakeljnom, obiskajmo saj vsaki dan za četert ure najsvetejši Zakrament: in kmalu bomo spoznali, da ta pobožna vaja ni le samo najsvetejša, temuč tudi najbogatejša z milostmi naše sv. vere. (Annalen von St. Paul 1889.)

Praznik sv. rožnega venca.

Praznik sv. rožnega venca postal je glavni praznik raznih bratovščin sv. rožnega venca, katere se tako rekoč skušajo v češčenji deviške matere našega Odrešenika. Odkar se je vstanovil ta praznik, povzdignila se je zelo pobožnost sv. rožnega venca, kajti le-ta je dal priložnost, priporočiti to molitev in jo tudi pojasnovati pri krščanskem nauku.

Način, kako se sedaj moli sv. rožni venec, izumel je, kakor je sploh znano, sv. Dominik. Kakó zelo je ta molitev povsodi udomačena, slika nam izverstno trierski škof Eberhard z besedami: „Sredi med zelo razburjenim in neizrečeno mnogoverstnim svetovnim in cerkvenim življenjem, vpeljal je Bog molitev po vstanovitelji najglobkejšega bogoslovja, po spovedniku največjega bogoslovca, vstanovil molitev, katera je tako priprosta, da jo vsako dete lahko moli in vpleta vanjo svoje detinske misli, in katera ima ob enem v sebi vendar najvišje misli, tako da največji teolog lahko spremlja molitev z najbolj vzvišenimi premišljevanji, zlasti ker ga ponavljanje istih besedi nikakor v razmišljevanji ne moti, temuč ga še podpira. Neizrečena priljubljenost, katero je dosegla ta molitev v tehtnem času svojega postanka, in katero je zopet zgubila v slabih časih, kateri so sledili, in jo zopet pridobila, ko se je versko življenje pričelo razcvitati, ta priljubljenost je najboljši dokaz, da je popolnoma primerna potrebi. Lepo je videti, kako je splošno kerščanstvo pridno segalo po le-tej prekrasni molitvi. Albreht Veliki, Tomaž Akvinčan in drugi učenjaki odložili so od časa do časa peró in knjige, in zatopili so se na svet način v sv. rožni venec. Ravno tako tudi od težkega dela utrujeni kmetovalec roke sklepa k isti molitvi. Kraljica na prestolu, in spreobrnjena Indijanka v borni koči iz vej združeni ste bili vedno v tej molitvi, kakor v vencu iz cvetlic. Cvetličnjak Marijin je zelenel in duhtel po celem kerščanskem svetu, kateri je bil tedaj tako lepo in ljubeznjivo občestvo svetnikov.

Marija, kot zavetnica pobožnosti sv. rožnega venca, obrazi se navadno z vencem belih, rudečih in zlatih cvetlic pod nogami. Te zaznamujejo veseli, žalostni in častitljevi del rožnega venca. Kakor je vertnica iz zelenih peres, ternjev in krasne cvetke, tako je tudi rožni venec iz treh delov: iz veselega dela, ki zaznamuje pripravo in bližino, iz žalostnega dela, kateri znamnuje dovršenje, in častitljivega dela, ki predstavlja sad odrešenja.

Kakor se vse dobro v kerščanstvu prečisti s preganjanjem in s križi, tako tudi častitljiva

*) Pred vsemi smemo priporočati zlata vredno knjižico cerkvenega učenika sv. Alfonsa Ligvorija „Obiskovanje najsvetejšega Zakramenta.“

molitev sv. rožnega venca, katero so večkrat že zaničevali v malovernih časih. Takó je cesar Jožef II odpravil v Avstriji praznik sv. rožnega venca in tudi vse roženkranske bratovščine, Toda zapoved ni imela dolgo veljave, le dokler ni minula doba lučnjakov, ki je brezverstvu na ljubo preganjala pobožnost. Pobožnost sv. rožnega venca je pa zlasti v sedanji dobi pričela posebno cveteti. To je znamenje boljše bodočnosti in poročstvo boljšega verskega življenja. Izmed častnih naslovov, kateri se pridevajo Mariji v lavretanskih litanijah, je tudi „Kraljica sv. rožnega venca“.

O redovnem poklicu.

(Dalje.)

Smejo li stariši zadrževati svoje otroke od samostanskega življenja?

Sv. Ligvorij pravi: Oni stariši storé velik greh, ki brez pravega vzroka z grozjenjem, silo, s sleparstvom zadržujejo svoje otroke od redovnega ali samostanskega življenja. Opravičen vzrok je samo njihova velika revščina. Res, po učenju sv. Ligvorija in vseh cerkvenih učencikov ne smejo se stariši posluževati — tudi ne prošnji in obljubi, da bi jih zadržali od redovnega stanú. In ako to naredé, storé velik greh, in sicer zato, ker se to ne more zgoditi brez velike škode onemu, kateri se odverne od samostanskega življenja. Več teologov uči, da tudi oni hudó greší, kdor ptujca (ne sorodnika) odvrača od redovnega življenja, ker je tako ravnanje zelo nasprotno ljubezni do bližnjega. Stariši storé dvojni gréh, proti ljubezni in proti pobožnosti. Od tega greha more stariše samo nevednost nekoliko opravičevati, pravi sv. Alfons Ligvori. O tacih stariših pravi isti cerkveni učenik: Oni se rajši uničijo z otroci vred, kot da bi bili brez otrok rešeni. Sv. Bernard kliče: „O terdi oče, o slepa mati! Vi niste stariši, temuč morivci!“

Ali smé zadrževati škof svoje duhovne od redovnega stanú?

Celé škof ne smé braniti svojim duhovnom, ako želé stopiti v redovniški stan, razun ako bi bil vstop dotičnega duhovna v veliko škodo oni cerkvi, h kateri pripada. Župnik, kakor tudi vsak drugi duhoven, kateremu je izročeno dušno pastirstvo, mora poprej škofa opozoriti, da ne ostane njegova čeda nepričakovano brez pastirja, in tako more stopiti v red. Tako učí papež Benedikt XIV v buli: Ex quo dilectus etc.

(Dalje nast.)

Se nekoliko vzorcev in pomislekov o novi cerkvi „Marije Pomagaj“ na Brezju.

Hvala Bogu! Že se vzdiga nova hiša Božja in Božje Matere vedne pomočnice v Sloveniji kranjsko-gorenski. Osnova je precej velika in veličastna, vsaj pomoči dostojni dom nebeški Kraljici, Božji Materi

in naši ljubi Gospej in vedni pomočnici na zemlji slovenski, na kraju, kjer ona toliko milosti in dobrot prav čudežno deli. Ponižno prosim, da smem nekoliko spregovoriti in naznaniti mnenje svoje: toda ne samo svoje, nego še družih vernih častivcev svetišča Marije Pomagaj na Brezju, ki niso brez razuma v tej reči.

Vidili smo osebno pričeto zidavo cerkve in si zamogli predstavljati nje obliko in razrednost. Obširna bode, ali v notrinjah preveč z zidovi zastavljena, ker bodo precej globoke kapele, — take kapele so pri romarskih cerkvah preveč mrtva reč, ljutstvo ni rado v njih o času slovesne službe Božje, o propovedi sveti; vsaki rad gleda milostni oltar in sliko. Ladija zbog kapel bode došla preozka. No, ako bode prehod iz kapele v kapelo, onda je že malo drugače in bolje. Večina je mislila, da bode cerkva tako obernjena, da bo milostna kapelica v glavni prezbiteriji ostala in bi se pri glavnem vходу v cerkvo taki zagledala in se po vsej cerkvi lahko vidila. Se vé, da ni potrebnega prostora zato, in če bi se hotel dobiti, moglo bi se veliko denarja potrositi. Tudi v Rimu v baziliki Marije Velike je milostna slika blage Device Marije od sv. Luka v krasni in veliki kapeli na strani glavnega oltarja; tako grob čudežni in oltar sv. Antona v Padovi, in še mnogo svetišč je na ta način. Nič zato tedaj, ako je na Brezju milostna kapela na strani v novi cerkvi; ali pa bode nasproti na drugi strani tudi tej slična kapela? Prav izverstno bilo bi to, ker napravilo bi to cerkvi veličastno podobo križa; toda ne bode tako nasproti vstavljen v cerkvo bode novi zvonik. — Ali bi za zvonik ne bilo družega primernege mesta? V Rimu pri omenjeni baziliki je na nasprotni strani prvi čisto slična kapela v slogu in velikosti, istotako v Padovi nasproti grobu velikega čudodelnika sv. Antona. Kako veličastna bila bi cerkva Marije Pomagaj, ko bi nasproti milostni slično kapelo imela, in v nji lep oltar sv. Jožefa, Njenega ženina, zaštitnika Slovenije, vse cerkve katoliške, tega velikega pomočnika vernih kristjanov! Sedaj bode pa ravno tam zvonik. Mnogi bolj priprosti verni so rekli: „Mi smo za Marijo-Pomagaj, za njeno cerkev v dar dajali, zdaj pa sv. Vida cerkev zidajo“. Pravedno je, da se tudi na priproste verne ozir jemlje v rečeh, ki so nedolžne, dobre in cerkveni postavi nenasprotné. Zamogla bi ravno te velikosti strijemi ladijami ali brez trojnih ladij biti, z bolj plitkimi vdolbljinami za oltarje. Toda sedaj kar je, to je, ni moč predrugačiti; no, ipak bode cerkva lepa. Mnogo se pa dade še preokreniti, in splošnji želji bolje zadovoljiti. Večino cerkvá v Rimu, Italiji, Dalmaciji in drugod nima glavnega patrona v sredinji glavnega oltarja v prezbiteriji, nego pri strani, ali v prvem stranskem oltarju, naj bliže glavnemu. Najčastneje mesto nad glavnim oltarjem je prepuščeno Kralju vseh svetnikov, Jezusu Križanemu, ali v drugi predstavi, ali samo visocemu tabernakelju in bistveno pričujočemu Kristusu Jezusu v njem bivajočemu; naj večkrat je pa to mesto prepuščeno Božji Materi, Kraljici vseh Svetih, nje sliki ali kipu. Torej v mnogih tehtnih ozirih bilo bi svetovati, v novi cerkvi na oltar v glavni prezbiteriji na prvo srednje mesto postaviti prav girljivo veliko podobo (kip) na križ propetega Jezusa Kristusa, ali rojstvo Njegovo, ali presv. Serce. Vse to verno serce jako gine in na dobro vleče i. t. d.

Na sv. Vida mestu, čigar cerkva je zdaj, naj bi njegova podoba bila na strani na omenjenem oltarju v novi presbiteriji, ali naj mu bode posvečena jedna iz med kapel, cerkev pa v slavo Bogu trojnoinjednemu in Božji Materi Mariji pomočnici.

Koliko cerkev in oltarjev se je že premenilo v podobah in imenih; zakaj bi se pa tu ne moglo. Saj se spodobi, da se služabnik gospodu ali gospej umakne, še bolj pa kralju ali kraljici; on pa vsejedno poleg Njih prostor ima. Gotovo bilo bi ginljivo, mnogo pomenljivo, pa tudi veliko dušne koristi bilo bi, da je v sredinji glavnega oltarja prav lepa, dostojna, ginljiva podoba, v popolni meri, Jezusa Križanega — ali Njegovega Serca. Tu milostni Sin, tam blizo milostna Mati. Nikakor naj bi se pa ne opustilo jedno kapelo posvetiti in v njo oltar postaviti, lepo podobo presv. rožnovenske Kraljice, ter tu ustanoviti rimsko-dominikansko nadbratovščino sv. rož. venca, potem pa še sedeže sv. Marijinih škapulirjev: karmeljskega in višnjevca čistega spočetja bl. Device Marije; s tem bratovščinami zadobi cerkev še posebne pravice in obilne odpustke. Potem pa obhajati mesečne shode s procesijo bratovščin, kakor je pri omenjenih bratovščinah, rožnovenski in karmeljski, že v navadi in je ta shod in procesija obdarovan vselej s popolnim odpustkom. Zavoljo sedeža nadbratovščine sv. rož. venca ima potem vsako leto predvečer in v rožnovensko nedeljo posebno milost, popolni odpustek: „totiés quoties“, toraj pravo Porcjunkulo. Tedaj to, v tem opisu omenjeno in ono, kar je bilo v „Zg. Danici“ o Mariji-Pomagaj priporočano, prošeno in omenjeno, ne pozabiti; temveč, kolikor je mogoče vvesti in vrediti, mogoče je pa s pomočjo Božji in blažene Device Marije vse.

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Rožnovenski mesec.) V Šenklaški cerkvi je bilo preteklo nedeljo oznanjeno, kakor nasleduje:

Po zapovedi sv. Očeta papeža se bode tudi letos od 1. vinotoka (oktobra) do 2. listopada (novembra) vsak dan zvečer ob 6. molil sv. rožni venec z lavretanskimi litanijami. Ob enem so sv. Oče v svoji okrožnici od 17. vel. serpana 1889 zapovedali, da naj se temu opravi pridava molitev sv. Jožefa, rednika našega Gospoda Jezusa Kristusa in da naj se češčenje sv. Jožefa posebno priporočuje. (Dobiva se ta molitev tiskana v „Katoliški bukvarni“.)

Na to opravilo podeljeni odpustki so naslednji:

1. Sedem let in sedem štiridesetnic (7krat 40 dnij) vselej, ko se moli rožni venec v namen sv. Očeta.
2. Popolni odpustek zadobi, kdor se vsaj 10krat vdeleži te molitve v cerkvi in sv. zakramente vredno prejme.
3. Popolni odpustek zadobi tudi, kdor rožnkransko nedeljo ali v naslednji osmini sv. zakramente prejme in moli v namen sv. Očeta.
4. Za vsakratno zvesto opravljenje molitve v čast sv. Jožefa so sv. Oče podelili odpustek 7 let in 7 štiridesetnic.

Tako je oznanilo. Sv. Oče dobro vedó, da velko sedanjih mlačnežev in brezvercov se ne bo nikoli spreobrnilo, ako jih ne bo molitev spreobrnila; zato o vsaki priliki tako močno priporočajo molitev. Rožni venec pa je od katoliške cerkve poterjena, s premnogimi odpustki sklenjena, pa taki prečudno lepa in mogočna molitev. Rožni venec je res venec, zložen iz naj lepših in naj bolj ljubeznjivo dišečih rajskih cvetic. Že nad šest sto let katoliško epidstvo moli rožni venec; kralji, cesarji, sveti papeži, škofje in drugi duhovni učenjaki in priprosti so ga z veseljem in goreče molili, in vedno se moli še po vesoljnem svetu več ali manj. Mati Božja sama ga je na svet prinesla in ž njim se je bil o tistem času spreobrnil silno spačeni svet. Zakaj bi se tudi zdaj ne, ako bi začeli prav pridno in bolj pobožno moliti sv. rožni venec? Skušnja, da družine, ki pridno molijo venec, so oblagodarjene in živé v blagem miru. Pobožni opat Mihael Weinweier v Osterhoferu pravi: „Blagor hiši, v kateri se mudi Marija, sveta skrinja zaveze, kjer se namreč Jezus in Marija s svetim rožnim vencem častita, povišujeta in hvalita; ker po tej nebeški Marijini pobožnosti smo bili vsak čas blagoslovljeni, vživamo vedno blagor Božji, in vživali ga bomo vse večne čase“.

Po mestih je sedanji čas toliko učencev nižjih šol, gospodarji, gospodinje, molite pridno z njimi sv. rožni venec, da bo mladina imela tek in srečo pri učenju, ter ne bodo starši in dobrotniki zavergli toliko lepega denarja. Po kmetih je še vedno veliko nočnih potepanj, pijančevanja in celo pretefov; začne naj se pridno moliti rožni venec, da se mladina obvaruje, da se zgubljeni poboljšajo in spreobernejo. Vsi naj se poprimejo prav goreče rožnovenske molitve, da bi Bog odvernili pomanjkanja in hudo letino, kar zdaj žuga.

Iz Kotora, 23. sept. 1889. Hvaljeni Jezus, Marija, Jožef! Prosim, sprejmite ovaj list vže blizo iz konca naj bolj južne Slovenije, vprav izpod črnogorskih gorá. — Na Reki šel sem na male verste parobrod in plovili smo med mnogoštevilnimi dalmatinskimi otoci vso lepo hladno, od lune razsvitljevano noč. V jutro 19. sept. dopluli smo v Zader, bilo je časa, da sem obiskal mnogo čudolepih cerkvá. Zvečer pripluli smo k mestu Spljet: tu moral sem čakati družega parobroda od društva Lojldovega dve noči in jeden dan; zopet lepa prilika obiskovati velelepe hiše Božje in druge starodavne spomenike pagansko-rimske in pervokerščanske dobe. 21. sept. odpluli smo iz Spljeta med mnogimi otoci, in se tu in tam ustavili pri otoških mesticah, ter dopluli k slavnoznanemu otoku Višu (Lissa); tu ostali smo tri ure, in šel sem na suho. Proti večeru smo odrinili proti Dubrovniku. Ustavili smo se v noči pri dveh otocih. Morje je bilo silno nemirno, ker močno je pihal jug (široko); zibal nas je prav po svoje, kakor otroke v veliki zibeli; toda prav sladko sem spal na terdem krovu; vendar večkrat me je zbudil z razburkanimi valovi; češ, ne boš li molil tudi v noči? Vbogat sem, pa zopet sladko zaspal, in to se je večkrat ponovilo. Drugi so pa iz sebe metali, kar ni bilo priraščenega; reve smilili so se mi; meni ni treba bilo, ker ni bilo nič v meni, da ni priraščeno. V jutru 22. sept. dopluli smo v mirno luko Korčulo (Gravosa); berzo odšel pol ure hoda v slavno slo-

vensko mesto Dubrovnik — slovenske Atene. Bil sem pri službi božji, obiskal velekrasne cerkve in druge mične znamenitosti.

Proti poludnevu smo odpluli. Morje še grozoviteje razburkano, — zavili v čudoviti zaljiv Kotorski (Bocca di Cattaro) med ogromnimi gorami, ustavili se sino v več mesticah lepo ob zalivu stoječih, in ob 5tih proti večeru smo se ustavili v pristanišču Kotoru v istini čudovitem, kot pod visokimi, skalovitimi, naravnost proti nebu kipečimi gorami, vprav pod Černogoro. Tu čakamo dva dni in dve noči družega parobroda, do otoka Kerv, Korfu. Mnogo zanimivega v vseh ozirih sem že nabral v potopis. Sedaj imam zopet lepo priliko opravljati pobožnosti v cerkvah mesta Kotor.

Iz Natala. (Sužnost v Natalu v južni Afriki.) (Dalje.) S tem so se pa Evropejci sami uklenili. Vsled poligamije so se Kafri neverjetno pomnožili. Sedaj je že v Natalu 400.000 Kafrov in le 35.000 Evropejcev. In zdi se mi, da kolikor bolj se število Kafrov množi, toliko bolj varuje vlada „ukulobolo“ in pusti divjaku pravico čez žene in otroke, kakoršne v Evropi niti vladar niti milijonar nima. Prosto misleči Angleži, ki so bili drugod tako velikodušni boritelji zoper trgovino s sužnji, odobrujejo v Natalu to tako gnjusno kupčijo. Oni deseteri voli, ki se plačajo za nevesto, niso samo darilo, ampak pravo plačilo; pogodba se kar naravnost tako-le glasi: „Ti mi daš svojo hčer za ženo... in za ta dobiček ti jaz dam deset volov.“ In da je res tako in ne drugač, se iz tega razvidi: Ako umerje mlada žena prezgodaj, zamore mož vole zopet od očeta (kakor prodajalca) tirjati, in sicer po sodnijskem potu in dobí pri angleški (toraj kristijanski) sodniji tožbo. Ta „ukulobola“ (10 volov) učini tudi, da žena še pri najgeršem ravnani moževem hitro ne pobegne in da oče pobegle hčere ne sprejme, ker sicer bi moral tudi plačo (10 volov) poverniti.

Da pa ljudje, katerim so take reči neznane, ne mislijo, da mi iz komarja slona naredimo, naj povém tukaj nekaj zgledov, katere P. Gerard omenja. On piše v nekem članku „Natal Recorda“, katerega mi v Natalu izdajemo, sledeče:

„Dete nekega Kafra na postaji Polela je zbolelo, in mati, ki je kristijanstvu prijazna (ne sme pa zaradi svojega moža niti kersta prejeti, niti cerkve obiskovati), se je bala, da bode njeno prvo in edino dete umerlo in se pogubilo, zato pokliče učitelja in zahteva, da ga kersti.

On stori to, a dete ne umerje in zopet ozdravi. Mati obleče otroka in daruje za to ves svoj denar, ki ga je imela. Kaj pa stori oče? On sleče otroku obleko, jo sterga in prepové materi otroka še kedaj obleči in noče nobenega kerščanskega otroka imeti in žena mora poganka postati. Ko sem prišel na postajo Polela, nekako pred tremi mesci, pripoveduje mi mati, kaj se je pripetilo. Jaz vprašam oskerbnika kaferske postave, če sme Kafer po postavi tako ravnati, on mi odgovori, da sme otroka v poganstvu izrediti. Ker pa učitelj, ki je bil otroka kerstil, ni bil duhoven, sem pred nekaterimi dnevi šel v to kafersko hišo, da bi izpuščene obrede pri kerstu dopolnil. Mož ni bilo doma, bil je na delu na naši misijonski postaji.

Ljudje so mu pozneje povedali, da sem bil v njegovem „kralu“ (t. j. hiši), in on pride prihodnjo

nedeljo vpričo vsega ljudstva, ki je na sv. mašo čakalo, mene zmirjat, ker sem šel brez njegovega dovoljenja v hišo in ker nobenih molitev nad otrokom moliti ne bil smel. Edino, kar sem še zamogel storiti, je bilo, da sem ukazal dvema bratoma moža iz ograje peljati.

Drugokrat se je dogodilo, da je eden naših kristijanov umerl. Njegova žena in hči ste takoj sprevideli, da je sedaj konec z domačim mirom, ker sta bila starejša sinova pogana in sta se branila kristijana postati. Prišli ste zato k našemu ženskemu samostanu, ter ste zahtevali pomoči, in bile ste tudi uslišani. Stareji sin ju toži pri sodniji, da ste mu ušli in magistrat jima zapové brez vsake preiskave takoj domu se verniti, ker ste bili obedve lastnina malikovavskega sorodnika, ki je bil ene sin in druge brat, in ki je hotel iz lakomnosti obedve prodati, da bi več volov dobil. Tako ste bili kristijanska udovala, ki se ni hotela več omožiti, in njena hči, ki je hotela med misijonskimi sestrami pobožno živeti, sirovemu Kafru izročeni, da bi jih za vole prodal. Sodnika ne moremo karati, ker je on po postavi ravnal, pa postava je brezbožna“.

(Konec nasl.)

Uslišane prošnje Marije Pomočnice.

Vstani in hodi!

Prečastiti Don Bosko!

Pišem Vam z nargorkejšo hvaležnostjo o ozdravljenji mojega edinega sina, katerega sem meseca junija priporočila Vaši molitvi in Vašemu blagoslovu.

Hvala in čast Bogu in presveti Devici Mariji, pomočnici kristijanov! Imenovani moj sin ni mogel več mesecev stopiti na noge. Dan kasneje, ko je prejel Vaš blagoslov, vstal je k neznanškemu začudenju vseh in je vsakemu tekkel na proti, kedar ga je prišel kakor po navadi obiskat. Od tega časa je prihajal vedno bolji, tako da je zdaj popolnoma zdrav.

Spolnujem tedaj tu svojo obljubo in Vam le-to čudovito ozdravljenje naznanjam. Ako ga morete objaviti v svojem listu, Vam bodem zelo hvaležen. Priporočam se tudi še nadalje Vaši sveti molitvi, da postane moj sin dober kristijan.

Nucetto, 4. oktobra 1887.

Nikolaj Domenico.

Vračuj ljubezen mi, moj sin!

Zakaj bežiš moj sin od mene,
Zakaj te mami svetni bliš.
Zakaj te strast od mene žene
V nesrečo večno kaj hitiš?

O preišljuj ljubav nadsolnčno.
Ki zate v sercu mi žari,
Jaz ljubil prej sem te neskončno,
In ljubim te sedanje dni.

Pomisli: moje vse življenje
Terpljenje grenko, smert britkó

Z ljubeznijo darval v rešenje
Za tvojo dušo sem samó.

Sem ljubil te na Oljski gori,
Ko sem kervavi pot potil;
Zaté tam na Pilata dvori
Bil bičan, drago kri sem lil.

Ko skronanjem so me mučili,
Zasramovali me na glas,
Škerlatni plajš mi ogernili,
Pljuvali, bili me v obraz.

Še v ječi ko druhal nemila
Mučila me je prestrašno,
Si ti pri sercu meni bila,
Sem ljubil, duša, te serčno.

V ljubezni za te, duša moja!
Ves ranjen — križ sem še zadel,
Pot smertnega nastopil znoja
Da tebe bi otél — objel.

Še križan serčno sem te ljubil,
Sem umerl zaté ljubi moj sin!
Ne bodeš li vsaj zdaj obljubil,
Mi vračati ljubezni čin? — —

Radoslav.

Kaj ostane?

(Prosto posl.)

Kaj ostane? — mali griček,
Čeznj rah pihljá vetriček,
S travo giblje, se igra,
Kak metúlj še tam ferfrá.
Malo časa se spominja:
Kdo tu spi, kaj grob zagrinja;
Kmaló nihče zanj ne zná.

Mnogi slavni velikani
Nad sto let so slavljevani,
Morda celo tisoč let,
Sčasom slava zgine spet.
Naj se kralj in cesar zove,
Nju spomin — kot pesmi nove
Glas, zgubi se v daljni svet. —

Še šterlé tam v zrak stebrovi,
Veleumov starih snovi;
Kot meglén svit iz morja
Gledaš: Šandra Hómer-ja;
Pride čas, — še ti spomini
Bodo zginili v globini —
Pozabljivost vse konča.

V tem pa v večnem se okviru
Zemlja suče v starem tiru;
Ne menéc: kaj se godi
Na nje obli, kaj živi;
Mar ji nič ni sanj človeških,
Po prostorih gre nebeških,
Da še ona v prah strohní. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Kerščanstvo in mohamedanstvo v Afriki. Dve veri, kerščanska in mohamedanska, borite se sedaj za posest Afrike. Do sedaj je menil izlam, da ima izločno pravico do afrikankega ozemlja. Priverženci Mohamedovi osvojili so si v prvih časih mohamedanstva takoj séverno in skoraj celo vzhodno Afriko. Kot tergovsk narod naselili so se Arabci na obrežji in pa tudi v sredini Afrike, da bi posredovali trgovino med domačini in ptujci. Žnjimi prodiral je tudi izlam in arabski jezik vedno naprej in naprej v Afriki. Izmed vseh narodov vedeli so Arabci najboljše vterditi svoj vpljiv Afriki; to ozemlje so cenili Arabci za svoje lastno. Stoletja in stoletja bili so posredevaleci cele afrikanke trgovine, bodi si vvažavanje ali izvažavanje. Slonova kost, nojeva peresa, živalske kože gumi, sužnji in razne reči pošiljali so zamorci drugam, od drugod pa so dobivali razne stvari; vse pa se je veršilo s posredovanjem Arabcev.

Nekaj desetletji pa se skuša ž njimi kerščanska konkurenca. Ko so bili pred kacimi 30 leti zaznamovane velike pokrajine srednje-afrikanke še kot neznani kraji, načertane so sedaj reke, imena gorí, razdelitev zamorskih narodov in plemén. Kerščanski duh preiskanski našega stoletja nam jih je razkril, in ne malo so k temu pripomogli kerščanski misijoni. Zlasti v poslednjih letih je evropejstvo s pomočjo kerščanskih držav in misijonov precej daleč naprej proderlo v osredje afrikanke. Že naprej se je znalo, da se bode treba hudo boriti z mohamedanstvom, ki je imelo tedaj ondi neomejeno oblast. In v resnici povsodi, kjer je zadela kerščanska omika v Afriki na izlam, borila sta se ljuto med seboj. Revolucija Arabi-paševa v Egiptu leta 1882 nastala je iz samega sovraštva do kerščanske in sploh evropejske kulture. Pod kedivom Izmail pašem bil je Egipt Evropejcem na stečaj odpert; razne redovne družbe ustanovile so svoje naselbine in kerščanska vera se je smela prosto kazati za vlade Izmail paševe. Kerščanstvo je vspešno prodiralo v Egiptu. Priverženci Arabi-paševi hoteli so siloma osvoboditi Egipt kerščanskega vpljiva, in s krikom: „Egipt Egipčanom ali mosleminom!“ vergli so se na toli sovražene Evropejce. Posledica temu je bil angleški ulom, in težko, da bi prejenjalo to stanje, izjemši v kaki hudo zapleteni vojni. Dasiravno imajo morebiti Angleži le samoljubne namere, vendar gotovo je to le v korist razširjanju vere in omike v mohamedanskem Egiptu.

Egiptovski Sudan upravljali so že dolgo časa Evropejci. V glavnem mestu Hartum-u bilo je več evropejskih konzulatov in cvetoč misijon pri Sv. Križu v Gondokori ob Beli reki, v Kordofanu in Nubi. Trgovina s sužnji in robstvo bi bilo prejenjalo, dasiravno se je ondi najbolj gojilo. V Hartumu posredovali so Evropejci trgovino s osrednjo Afriko. Lahko umeti je, da je moralo tako prediranje kerščanskega življa sovraštvo buditi pri mohamedanih, zlasti ker so jim bili tergovci Evropejci nevarni tekmavci (konkurenti) in z odpravo trgovine s sužnji usahnil jim je njihov največji zaslužek. Misijonarji delovali so nasproti mohamedanski verski propagandi. Izlamski menih Mohamed Ahmed porabil je splošno nezadovoljnost, da se je sklical za „Mahdija“. Njegovi vspehi proti Egiptu in Angležem so dobro znani. Namen Mahdijev

ali dervišev, kakor se tudi zovejo, je, očistiti izlam in osvoboditi mohamedanske pokrajine kerščanskega vpljiva Egipt, katerega vladajo tako rekoč Evropejci in to jim je gnjusoba. Boj med sudanskimi „mahdisti“ in Angleži je boj med kerščanstvom in izlamom. Izlam hoče s tem bojem braniti svoje dozdevne pravice do zamorskih pokrajin srednjeafrikanških. Dosedaj je izlam v Sudanu zmagoval; vsa dežela med drugimi nilskimi katarakti (slapi) in reko Ghazal na eni strani, ter rudečim morjem in Dartusom na drugi strani je v rokah „mahdovcev“. Izlam ima sedaj svoj polni vpliv do zamorskih plemen, katera stanujejo ob Belem Nilu in ob reki Ghazal. Kedaj bode Sudan zopet odpert kerščanstvu, se sedaj še ne dá vedeti, vsakako pa bi bila naloga angleška, to reč dobro rešiti. Toda Angleži se zadovoljujejo za sedaj z Egiptom; odločnejše korake bodo storili le takrat, kedar bode njihova korist to zahtevala. Tako menijo nekteri; toda korist bila bi že zdaj njihova, ako to stran dobro prevdarijo; najbrže se pa bojé silovitih zaprek od strani obnebja, silne daljave in drugih zaprek.

Ob Rudečem morji so si tudi pridobili Evropejci trdno stališče v vednem boju proti mohamedancem. Kerščanski vpliv je že proderl v razna arabska pristanišča, postavim, v Sjevdo in Nodeido.

V Zanzibaru imajo Nemci odločne nasprotnike v mohamedancih. Kolikor bolj se je Nemčija v oni krajih razširjala, toliko hujše je bilo vrenje med izlamskimi trgovci in lovci na sužnjike, katerim se zdi, da je v nevarnosti njihova trgovina po karavanskih cestah in ob srednjeafrikanških jezerih. Ob jezerih imeli so evropejski preiskovavci največje sovražnike v mehamedancih.

Sploh, kjerkoli so se kristijani in mohamedanci v Afriki srečali, povsodi je bil hud boj med njimi. Ta boj se sedaj nadaljuje.

Kedo bode zmagal? Bode vladalo kerščanstvo ali mohamedanstvo v Afriki? Res je, da kaže izlamska propaganda v Afriki večje vspehe kot kerščanska. Vsako leto se bolj širi pri afrikanških narodih. Kaj pa, če derviši ta boj po kakem velikanskem vspehu preselijo v Egipt, v mohamedansko Turčijo in od ondod dalje v Evropo? Vredni smo, kajti naši novi brezverci niso kaj boljši od Turkov.

(Konec nast.)

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec vinotok (oktober).

a) Glavni namen:

Ponižanje sočražnikov sv. Cerkve.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Toda ne zadovoljimo se le z molitvijo, ampak delajmo tudi z vsemi postavnimi in dovoljenimi sredstvi na to, da jih uničimo. Če si sami pomagamo, tedaj nam bo tudi Bog pomagal.

Le politike ne! zopet vpijejo na vse gerlo; Kristus sam je govoril: Moje kraljestvo ni s tega sveta. To vemo mi tudi in ni treba tem hincem nas tega še le učiti; saj pa tudi ne hre-

penimo po kraljestvu tega sveta, prav čisto nič ne, temveč otroci tega sveta naj ga obderže, ako le hočejo tako vladati, da bo nam moč božje Kraljestvo iskati. Da, še več, še celo molimo za nje, da tako vladajo ter si tako kraljestvo obderže. Če pa tega ne marajo, tedaj pa moramo moliti, da jih Gospod poniža, in ne le moliti, ampak tudi po svoje delati, da se ponižajo. Vsekako kraljestvo Jezusa Kristusa ni s tega sveta; a vendar je zato prišel na svet, da bi svoje kraljestvo na svetu in za svet vstanovil. Mi tedaj bomo vedno cesarju dajali, kar je cesarjevega, a mi moramo tudi pri volitvah in enakih priložnostih na vsak postaven način se posluževati svojih pravic in svojim nasprotnikom pokazati, da imamo do kraljestva tega sveta toliko pravice kakor oni. Če mi ne maramo zanj, storimo to le prostovoljno in iz ljubezni do Jezusa Kristusa; in mi se moramo le prisiljeni potegniti za svojo pravico, ako naši sovražniki njegovega Kraljestva na zemlji, sv. Cerkve, ne marajo več terpeti. Ako tega ne storimo, tedaj se ne moremo niti tolažiti, da bi tudi mi, kakor enkrat On svojemu krivičnemu sodniku, mogli reči svojim preganjalcem: Ne imeli bi oblasti čez nas, ko bi vam ne bila dana od zgoraj. Mi sami bi jim jo bili že davno dali, in žal, veliko smo je že dali. To napako svoje mlačnosti moramo zopet popraviti. Tudi druge Gospodove besede, katero je rekel Pilatu, ne pozabimo: Kteri me je tebi izročil, je huje grešil; mi smo večinoma sami sebe izročili zbog svoje mlačnosti, zaspianosti in bojazljivosti; mi se moramo oprostiti ter tako ta veliki greh zopet popraviti.

Nekdaj so Zveličarja Judje nevernikom izročili; dandanes so ga nasprotno v njegovi cerkvi odpadli kristjanje, novo-pagani, Judom izdali. Greh onih je večji kakor teh, in kazen ne izostane, in ravno oni zdihujejo bolj kakor mi pod jarmom ravno teh Judov, katerim so s svojim samotnim izdajstvom sebe in nas izdali.

Molimo za te in za one, da se nas Gospod usmili in nje poniža v njih lastno zveličanje. Tako je nekdanj Savla na potu v Damask ponižal in iz preganjavca naredil oznanovavca njegove volje, apostola, po molitvi sv. mučenca Štefana. Roka Gospodova ni okrajšana, in moč molitve ostane vedno jednaka.

b) Posebni nameni:

6. Roženkranska nedelja. Da bi med kerščanskimi narodi in knezi zopet oživelo zaupanje v orožje molitve in v moč Marijino. Da bi se sv. rimskemu stolu obvarovale njegove pravice. Več nekatoličanov.

7. S. Sergij. Da bi odlični in plemiči drugim svetili s tem, da bi moško kazali svoje katoliško prepričanje. Nekaj na duhu bolnih, zašlih, žalostnih.

8. S. Brigita. Severni misijoni. Več vdovcev in vdov. Prav veliko družin in družb.

9. S. Dionizij. Francoska, Avgsburška škofija. Mnogi za ohranjenje dobrega imena. Važne volitve.

10. S. Frančišk Borgija. Jezusova družba. Mnogi, da bi se poboljšali po duhovnih vajah in ljudskih misijonih. Več zakonskih.

11. S. Firmin. „Duhovni in obhajanci“. Mnogo pjanecv in leutihov, da bi se sprobernili. Pomoč za mnoge v velikih silah in stiskah.

12. S. Maksimilijan. Spodnje-Bavarska in Gornje-Avstrijska. Več prav zelo boječih oseb. Nekaj pridnih mladih ljudi.

13. S. Edvard. Spreobrnjenje Angleške. Važne stavbinske zadeve. Več velikih grešnikov in grešnic.

14. S. Burkard. Frankovsko. Društvo sv. Bonifacija. Več deških in dehovskih semenišč.

15. S. Terezija. Karmelski red. Pospeševalci molitvenega apostolstva in Sereca Jezusovega bratovščine. Briksenška škofija in njeni višji pastir. (Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — V prav gorečo molitev so priporočeni: Brat in sestra, ki nikakor nočeta prijemat sv. zakramentov. — Mož in žena, ki živita v vednem sovraštvu, in ona posebej, da bi opustila ostudno preklinjanje in začela že vendar v cerkev hoditi. Zahvala se naznanj. — Deklica hudo bolna na nogah, za zdravje, če je Božja volja. — Oseba za zdavje. — Neka žena se priserčno priporoča v gorečo molitev udom Naše ljube Gospé presv. Serca za ljubo zdravje, z obljubo, ako bo uslišana, da hoče zahvalo po „Danici“ razglasiti. — Neka oseba, da bi mogla po odpravljenih zadržkih pristopiti v samostan, če je Božja volja. — Denarna težavna zadeva, da bi se rešila v Božjo čast. — Vsim udom bratovščine Naše lj. Gospé presv. Serca v gorečo molitev priporočen otrok, ki velike bolečine terpi na očeh, in zdravila nič ne pomagajo, ter je v veliki nevarnosti, pogled zgubiti, da bi mu Bog na priprošnje Naše lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Lucije še podelil ljubo zdravje, če je Božja volja. Ako bomo uslišani, hočemo zahvalo naznaniti.

Zahvale.

Častit gospod z Gorenjskega, ki je vsled obljube k Naši lj. Gospé presv. Jezusovega Serca in k sv. Frančišku zadobil zdravje, očitno naznanja za to dobroto prav srčno zahvalo usmiljenemu Bogu N. lj. Gospé in sv. Frančišku.

Listek za raznoterosti.

Novo šolsko poslopje prve mestne petrazredne deške šole v Poljskih ulicah bode blagoslovljeno 4. vinotoka (okt.) po sv. maši o 10ih v novi cerkvi presv. Jezusovega Serca.

Od dijaške mize. Šolske mladine je zopet letos dosti, še precej več kot dosti. Za te in nekatere podpirane — čez sto oseb — je bilo za pretekle dni, ne celo pol meseca plačati 81 gld. 85 kr.; pa so še drugi; okoli 100 gld. sme se šteti, je vzela polovica meseca. Bojimo se celega meseca! Po vsi deželi žuga pomanjkanje, zato tudi starši in oskerbniki ne morejo toliko storiti, kolikor v dobri letini. Velika dobrota je tedaj pomagati šolski mladini naši, ki zelo strada, ker le malo se more posamezno odločiti pri toliki množici. Kacih 120 mladih serc zaupljivo moli vsak dan za dobrotnike in vsako leto nekaj sv. maš za nje opravimo: Bog jih živi in obilno blagoslovi.

Mestna hranilnica ljubljanska, o kateri so bile že delj časa obravnave, je bila 1. t. m. v mestni hiši pričeta. Navzoč je bil med drugimi veljaki deželni glavar g. dr. Poklukar. G. župan Grasselli je o tej priliki povdarjal tehtnost te naprave, kakoršno imajo že vsa večja mesta in upa, da z Božjo pomočjo bode zdatno storila za prospeh stoljnega mesta. Bog daj res svoj blagoslov in njenim činovnikom tisto katoliško močatost, ki je potrebna takim napravam, da s pospehom napredujejo. Predsednik upravnega odbora g. Fr. Ks. Souvan je poslednjič hranilnico naznanil za pričeto.

V Ljubljanski bolnišnici je 1. t. m. za vročinsko boleznijo v Gospodu zaspal šestošolec Nikolaj Burger, iz Imovice pri Berdu. Bil je v najlepši dobi, v 19. letu. Dasiravno ne mnogo nadarjen, bil je vendar marljiv dijak in dober katoličan, ki je s svojim vedenjem vedel ustreči svojim višjim, kakor tudi součencem in prijateljem. Zato je bil tudi ljubi sin in cvetoča nada svojim starišem, ki sedaj žalostni plakajo na njegovem grobu: Smemo se tedaj nadjati, da se v Bogu veseli pri svojem patronu in pri svojem angelju varuhu. Bodi priporočen v blagi spomin in molitev dijakom in naj v miru počiva.

Nekteri tovarši.

Preč. g. dr. Jožef Lesar bode v novem šolskem letu v kn. šk. semenišču učil nauke sv. pisma nove zaveze.

Č. g. Jan. Toman, kurat na Gradu, je prezentiran za župnika v Škofji Loki.

Duhovske spremembe

V goriški nadškofiji. Msr. Janez Abram, kanonik v Gorici, in čast. gosp. Št. Pahor, vikar v Pevmi, sta včeraj teden praznovala svoji petdesetletnici. — Čast. gosp. And. Škert, vikar v Kalu, gre v začasni pokoj. — Čast. gosp. kapelan Jan. Vidmar je premeščen iz Bilj v Volče; čast. gosp. K. Štacul iz Flumičela v Grad; na tega mesto pride novomašnik čast. gosp. Aleks. Zamparo. Novomašnik čast. gosp. Fr. Golja pride v furlansko Medejo.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Čast. gosp. župnik Ign. Šaiehar 5 gld. — Vis. rod.gr. Sofija Auersperg z bl. hčarama 3 gld.

— Prečast. g. župnik Jan. Potočnik 5 gld. — Janez Kozlevčar 30 kr. — Blag. gosp. tergovec Ivan Murnik 5 gld. — (nekemu dijaku k stanovanju.) — Neimenovana 2 gld. — Čast. gosp. kat. Simon Zupan 5 gld. — Čast. gosp. župnik Fr. Šveiger 2 gld. — „Jesu, misericordiam!“ 1 gld. 50 kr. — Neimenovan prijatelj 4 gld. — Neki g. duhoven 10 gld.

Za razne namene: Čast. gosp. župn. M. Saje 5 gld.

Za najpotrebniši misijon: Iz Istre 80 kr.

Za razširjanje sv. vere: Čast. gosp. kat. Simon Zupan 10 gld.

Za sv. Detinstvo: Po prečast. gosp. župn. J. Rozmanu 10 gld. — Čast. gosp. Simon Zupan, katehet v Loški nunski šoli 20 gld. — Čast. gosp. Janez Lesar, kapelan v Ternovem 12 gld. 96 kr.

Za misijone: K. S. po blag. gospé Horakovi 50 gld.

Za pogorelee na Godešicu in v Goričah: Čast. gosp. župn. Fr. Šveiger 6 gld.

Za šolske potrebe v Adrijanopolu: Čast. g. kaplan Fr. Onušič 5 gld. in po njem neimenovan 10 gld.